

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 12. De fuga occasionum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

DIES XII.

De Fuga Occasionum.

I.

Sine ope Dei nec minimæ tentationi resistere possumus. Hostes nostri tam potentes sunt, & nos adeò imbecilles; eorum oppugnationes tam frequentes, & violentæ, resistentia nostra tam ignava; propensio nostra ad malum tam grandis, conatus hostium nostrorum ad peccatum nos incitantium tam assidui, ut non possimus non succumbere tentationi, nisi Dominus gratiâ suâ nos tueatur. Verùm, quàm gratia necessaria nobis est ad resistendum tentationi, tam certa ea nobis est, si non ipsimet nos tentationi exponamus. Deus æquè parùm eam negare nobis potest, quàm parùm eum deficere providentia potest. Si, ut author naturæ creaturis suis providere obligatur de necessarijs ad eas conservandas, & nutriendas, illisque arma ad sui defensionem suppeditanda, non minùs obligatur, ut author gratiæ, hominibus auxilia subministrare, quibus indigent ad conservandam vitam spiritualem, & arma ad se defendendos contra hostes nō visibiles.

II. Si

Augustus.

II. Si verò ipsimet in tentationem non conijcimus, Deus grātijs suis nobis succurrere non obstringitur: nam quemadmodum Providentia Dei, si naturalem hominis statum spectemus, non assistit, nisi ijs, qui sequuntur regulas, quas ipsa dictavit, & medijs utuntur, quæ ipsa eis præscripsit, & quemadmodum obstrictam se esse non credit ad conservandam homini vitam, qui comedere non veller, nec ei sustentationem suppeditare, qui laborare noller; sic, si vitæ, morumque ordinem spectamus, gratias suas non nisi illis promittit, qui providentiæ supernaturalis sequuntur ordinem, non verò illis, qui eum invertere vellent. Et quisnam est hic ordo? iste est, ut tibi det gratiam, hanc occasionem periculosa evitandi, &, ubi citra tuam culpam e te implicitum deprehendis, secundam quandam gratiam tibi impertiat, te defendendi. Gratia hæc secunda non datur, nisi ob fidelitatem, quâ primæ responderis. Si igitur primæ non responderis, secundam incassum speras.

III. Deus eo ferè modo nobiscum agit, quo exercitûs cujusdam Imperator. Si quis Centurio ipsius jussu occasione periculosa se committit, omnia tentantur ad ipsum ex ea liberandum. At si è contra-

rio,

rio, non iussus, imò invito Imperatore in Augustus,
eam se conijcit, sinistrae suae fortunae re-
linquitur, in ea si perit, culpâ, damnóque
suo perit: ejus infortunium non modò non
deploratur, sed potiùs temeritas vitupera-
tur. Sic etiam Deus certissimè tibi assi-
stet in periculis, quibus ejus te providen-
tia exposuit, in ijs verò te deseret, in quæ
propria temeritas te præcipitavit. Sam-
son ab hostibus suis victoriam semper re-
portavit in tantis periculis, in quantis ho-
mo quispiam versari potest; propterea,
quòd Deo jubente in ea se coniecisset; sed
ubi amor quidam inordinatus ipsum in
paria pericula præcipitat, Samson non est
ampliùs sibi similis; sed miser & ignavus,
populi sui probrum, & hostium suorum
ludibrium evadit. Quid causa est, quòd
in magnis tentationibus fortis, levioribus
quandoque succubueris? nonne hæc? quòd
primæ Dei jussu, secundæ verò è tua cupi-
ditate tibi obvenerint? hoc est, quòd Pro-
videntia divina illas permiserit; his verò
temeritas tua te implicuerit?

*Statue evitare omnes occasiones periculosas;
quia promittere tibi gratiam non potes; si te peri-
culo exponis. Hæc est enim, quæ te sortem red-
dit.*

K

Qui

Augustus,

Qui amat periculum, in illo peribit
Eccli. 3. 27.

Ita spiritalis fortitudo nobis collata est,
 non, ut præcipites, sed, ut providos tuea-
 tur. *Cyprian.*

DIES XIII. De Peccato Veniali.

I.

DEus est Pater noster, sibi que, ut vide-
 tur, hunc titulum honori ducit; cum
 velit, ut eum omnibus nostris precibus
 præmittamus, ad animandam nostram con-
 fidentiam, ejusque amorem in nobis ex-
 citandum. Itaque, ut sinceros filios de-
 cet, cum ipso agere debemus. Quid dice-
 res de filio aliquo, qui omnibus erga pa-
 trem suum officiis limites poneret; ita, ut
 ipsi obediret quidem in rebus magni mo-
 menti, nulla in eum convitia jaceret, sed
 ei displicere, & in sexcentis occasionibus
 eum irritare non horreret; nullam huma-
 nitatem, obsequium nullum ei præstaret;
 nec leves in se curas suscipere, queis filij
 amorem melius testaretur, si officia pro-
 priis necessaria, excipias, quæ prætermis-
 si non possunt, nisi ab eo, qui omnem pe-

iii-